

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D., a Mgr. Jana Jirásky, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **Mgr. D. J.**
trvale bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor kultury a památkové péče**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2021, č. j. JMK 35612/2021,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 4. 3. 2021, č. j. JMK 35612/2021, je **nicotné**.
- II. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru památkové péče, ze dne 4. 11. 2020, sp. zn. 7500/OPP/MMB/0427823/2020/2, č.j. MMB/0454575/2020/P/z, je **nicotné**.
- III. Věc **se vrací** k dalšímu řízení Krajskému úřadu Jihomoravského kraje.
- IV. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 8.274 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

I. Předmět řízení a obsah žaloby

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru památkové péče, ze dne 4. 11. 2020, sp. zn. 7500/OPP/MMB/0427823/2020/2, č.j. MMB/0454575/2020/P/z, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
2. Magistrát města Brna citovaným rozhodnutím zastavil řízení o žádosti žalobkyně o vydání závazného stanoviska dle § 11 odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, pro zjevnou právní nepřipustnost, neboť se jednalo o věc již jednou rozhodnutou.
3. V nyní projednávané věci se žalobkyně domáhá přezkumu úkonů správních orgánů v procesu vydávání závazného stanoviska, kterým má být podmíněno vydání rozhodnutí v řízení o dodatečném povolení stavby.

II. Posouzení věci soudem

4. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
5. O žalobě soud rozhoduje již podruhé. Soud usnesením ze dne 17. 1. 2023, č. j. 31 A 41/2021-84, žalobu odmítl s tím, že na nyní napadené „rozhodnutí“ žalovaného nelze nahlížet jako na izolované a samostatné posouzení projednatelnosti žádosti žalobkyně, ale jako na součást posouzení splnění podmínek dle § 14 a § 29 zákona o státní památkové péči. Podle soudu nyní napadené úkony správních orgánů představovaly výsledek posouzení splnění zákonné podmínky pro žádost o dodatečné stavební povolení, a tudíž závazné stanovisko, i když byla žalobkyně pouze v procesní rovině informována o platnosti závazného stanoviska z roku 2018. Zároveň soud dospěl k závěru, že se v projednávané věci nemůže jednat o nezákonný zásah. Krom toho soud uvedl, že v obecném pohledu neshledal dotčení práv žalobkyně jako takové a že orgány státní památkové péče nijak nebrání žalobkyni v realizaci stavby a materiálně vyhověly i její žádosti z roku 2020. Naopak námitky, které jsou obsahem žaloby, jsou natolik neuchopitelné, že z nich není vůbec patrné, jaký výsledek řízení by si vlastně žalobkyně představovala, neboť žalobkyně požaduje vydat nové závazné stanovisko a správní orgán i žalovaný pouze konstatují, že žádné nové stanovisko nepotřebuje, protože jí pro dané řízení stačí již dříve vydané souhlasné závazné stanovisko.
6. Proti usnesení zdejšího soudu brojila žalobkyně kasační stížností a Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 10. 2023, č. j. 4 As 86/2023-45, citované usnesení zdejšího soudu zrušil. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „Dojde-li k zastavení správního řízení vydáním usnesení podle citovaného ustanovení, důsledkem takového úkonu je, že příslušný správní orgán nepřistoupí k meritornímu posouzení podané žádosti, nevydá tedy ani meritorní rozhodnutí. Tím nepochybně může dojít k zásahu do právní sféry žadatele (účastníka). Nadto takové „nemeritorní“ usnesení již nebude možno postupem podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumat v „hlavním“ řízení (kterým v souzené věci bylo řízení o dodatečné povolení stavby), neboť není závazným podkladem pro vydání rozhodnutí v onom „hlavním“ řízení.

[23] Z uvedeného důvodu usnesení o zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, resp. navazující rozhodnutí odvolacího správního orgánu, představuje rozhodnutí ve smyslu legislativní zkratky vyplývající z § 65 s. ř. s. [Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.]

[24] V souzené věci tedy Nejvyšší správní soud nepochybuje o tom, že usnesení vydané podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, o něž se zde jedná, je obecně rozhodnutím, které zasahuje do právní sféry účastníka. Je tomu tak právě proto, že se jím bez věcného posouzení ukončuje správní řízení o určité žádosti. Jeho soudní přezkum odeprít nelze. Opačný přístup zakládá zásah do práva účastníka (žadatele) na přístup k soudu vyplývajícího z čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ostatně ani Ústavní soud o soudní přezkoumatelnosti usnesení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu nepochybuje. K této otázce se vyjádřil v usnesení ze dne 22. 10. 2007, III. US 877/06 tak, že „[p]od úkony správního orgánu, vyloučené ze soudního přezkumu (§ 70 s.ř.s.) však rozhodnutí o zastavení řízení, vydané dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podřadit nelze.

[25] Krajský soud tedy dospěl k nesprávnému právnímu závěru o tom, že žaloba je nepřipustná, a pochybil, pokud ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. je naplněn.“

7. Zdejší soud vědom si závaznosti právního názoru Nejvyššího správního soudu proto připustil žalobu k věcnému přezkumu.
8. Před hodnocením důvodnosti žalobních bodů se musel soud zabývat otázkou, kterou vnesl Nejvyšší správní soud v další části svého rozhodnutí, ve které uvedl, že „[27] Je nepochybné a není předmětem sporu, že usnesení ze dne 4. 11. 2020 vydal správní orgán prvního stupně v návaznosti na stěžovatelčinu žádost o vydání závazného stanoviska pro účely druhého řízení o dodatečném povolení stavby. Jednalo se o závazné stanovisko podle §11 odst. 3 zákona o státní památkové péči, které je svojí povahou závazným stanoviskem ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu.

[28] Závazné stanovisko podle § 149 správního řádu představuje úkon správního orgánu podle části čtvrté správního řádu. Z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, který se zabýval právě problematikou soudního přezkumu závazných stanovisek podle § 149 správního řádu, přitom mimo jiné vyplývá, že „tato závazná stanoviska nejsou vydávána ve správním řízení a nejsou rozhodnutími.“ (důraz přidán soudem). Takový úkon představuje vyjádření správního orgánu o určité otázce v oboru jeho působnosti. Toto závazné stanovisko je výsledkem neformalizovaného postupu správního orgánu (v podrobnostech viz také § 154 a násl. správního řádu). Z uvedeného důvodu i v případě, že správní orgán nemůže tento úkon podle části čtvrté učinit, pouze neformálně žadatele písemně uvědomí (na požádání) o této skutečnosti a o důvodech, které jej k tomuto závěru vedly (srov. § 155 odst. 3 správního řádu, podle něž pokud správní orgán shledá, že nelze vydat vyjádření, nebo osvědčení, provést ověření nebo učinit sdělení, je povinen o tom na požádání písemně uvědomit určitou osobu a sdělit důvody, které k tomuto závěru vedly).

[29] Povinností krajského soudu tudíž v dalším řízení při přezkumu napadeného rozhodnutí a jemu přecházejícího usnesení ze dne 4. 11. 2020 bude posoudit, zda pokud správní orgán prvního stupně vydal usnesení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu ve věci stěžovatelčiny žádosti o vydání závazného stanoviska, o němž se nevede správní řízení, postupoval jednak v mezích své působnosti (kterou se rozumí okruh věcí, které správní orgán řeší), ale také a zejména, zda v jejím rámci byl nadán pravomocí k takovému postupu, tedy zda měl tento právní prostředek k výkonu své působnosti. Jinými slovy, krajský soud se bude v dalším řízení zabývat především otázkou, zda vůbec měl správní orgán prvního stupně v souvislosti s požadavkem na vydání nového závazného Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

stanoviska pravomoc „řízení“ o žádosti o jeho vydání zastavit podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Uvedené ustanovení se totiž při provádění úkonů podle části čtvrté neužije (viz § 154 správního řádu), což s právní orgán při posouzení stěžovatelské žádosti o vydání závazného stanoviska nerespektoval.

[30] Zbývá dodat, že Nejvyšší správní soud již vyjádřil svůj pohled na postup správního orgánu mimo rozsah jemu vymezené pravomoci v nedávném rozsudku ze dne 3. 8. 2023, č. j. 3 As 263/2021-29, v němž dovodil, že „pravomoc je pouze nástrojem, jehož prostřednictvím správní orgán reguluje právní vztahy v okruhu své působnosti. Primární je tak právě otázka, jaký okruh věcí je správní orgán příslušný řešit (působnost – poznámka soudu), sekundární, jaké právní nástroje k tomu má (pravomoc – poznámka soudu). Doktrína však i v případě nedostatku pravomoci připouští jako jeho důsledek nicotnost rozhodnutí, a to např. za situace, kdy správní orgán v rámci své věcné příslušnosti upraví právní poměry dotčených osob rozhodnutím, ačkoliv je oprávněn v konkrétní věci činit pouze úkony podle části čtvrté správního řádu.“ (důraz přidán soudem)

[31] Právě o situaci zmíněnou v citovaném rozsudku třetího senátu se přitom jedná i v souzené věci. Správní orgán prvního stupně byl, s ohledem na žádost stěžovatelky o vydání závazného stanoviska, oprávněn činit pouze úkony podle části čtvrté správního řádu (viz výše), avšak přesto vydal usnesení o zastavení „řízení“, které se však o vydání závazného stanoviska nevede. Jelikož usnesení o zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu obecně soud ze soudního přezkumu vyloučeno není, nebylo možno žalobu odmítnout, ale povinností krajského soudu bylo zabývat se otázkou pravomoci správního orgánu prvního stupně k vydání takového usnesení. Těmto stěžejním aspektům souzeného případu se tedy bude krajský soud věnovat v novém řízení.“

9. Ačkoliv uvedená pasáž kasačního rozsudku obsahuje „toliko“ závazný pokyn Nejvyššího správního soudu posoudit především otázku, zda vůbec měl správní orgán prvního stupně v souvislosti s požadavkem na vydání nového závazného stanoviska pravomoc „řízení“ o žádosti o jeho vydání zastavit podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, obsahuje (podle názoru zdejšího soudu) tato část kasačního rozhodnutí podstatné úvahy Nejvyššího správního soudu, ze kterých je zdejší soud povinen vycházet, neboť tyto nejsou vzneseny „k úvaze“, ale jsou formulovány jako jasné stanovisko kasačního soudu v nyní projednávané věci.
10. Z kasačního rozsudku vyplývá, že Nejvyšší správní soud považuje usnesení Magistrátu města Brna, odboru památkové péče, ze dne 4. 11. 2020, sp. zn. 7500/OPP/MMB/0427823/2020/2, č.j. MMB/0454575/2020/P/z, za závazné stanovisko podle § 11 odst. 3 zákona o státní památkové péči, které je svojí povahou závazným stanoviskem ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Dále podle kasačního soudu je závazné stanovisko výsledkem neformalizovaného postupu správního orgánu dle § 154 a násl. správního řádu a pokud správní orgán prvního stupně nemohl úkon podle části čtvrté učinit, měl žalobkyni pouze neformálně písemně uvědomit o této skutečnosti a o důvodech, které jej k tomuto závěru vedly. Dalším závěrem Nejvyššího správního soudu je, že v řízení o žádosti žalobkyně o vydání závazného stanoviska se § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu nepoužije a správní orgán prvního stupně to nerespektoval. S odkazem na svou judikaturu kasační soud konstatoval, že nedostatek pravomoci jako důvod nicotnosti rozhodnutí pokrývá situace, kdy správní orgán v rámci své věcné příslušnosti upraví právní poměry dotčených osob rozhodnutím, ačkoliv je oprávněn v konkrétní věci činit pouze úkony podle části čtvrté správního řádu; a uzavřel, že správní orgán prvního stupně byl, s ohledem na žádost stěžovatelky o vydání závazného stanoviska, oprávněn činit pouze úkony podle části čtvrté

správního řádu (viz výše), avšak přesto vydal usnesení o zastavení „řízení“, které se však o vydání závazného stanoviska nevede.

11. Uvedené dohromady vytváří rámec, který nedává zdejšímu soudu příliš prostoru pro vlastní úvahy.
12. Podle § 154 správního řádu platí, že, jestliže správní orgán vydává vyjádření, osvědčení, provádí ověření nebo činí sdělení, která se týkají dotčených osob, postupuje podle ustanovení této části, podle ustanovení části první, obdobně podle těchto ustanovení části druhé: § 10 až § 16, § 19 až § 26, § 29 až § 31, § 33 až § 35, § 37, § 40, § 62, § 63, a obdobně podle těchto ustanovení části třetí: § 134, § 137 a § 142 odst. 1 a 2; přiměřeně použije i další ustanovení tohoto zákona, pokud jsou přitom potřebná.
13. Podle § 155 odst. 3 správního řádu pokud správní orgán shledá, že nelze vydat vyjádření nebo osvědčení, provést ověření nebo učinit sdělení, je povinen o tom na požádání písemně uvědomit dotčenou osobu a sdělit důvody, které k tomuto závěru vedly.
14. Podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu správní orgán usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřipustná.
15. Podle § 77 odst. 1 správního řádu je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí vnitřně rozporným či právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.
16. Ze shromážděných materiálů vyplývá, že se v případě aktuální žádosti žalobkyně jedná o opakovanou žádost (viz její podání ze dne 6. 10. 2020) s tím, že její první žádost byla doručena správnímu orgánu dne 30. 11. 2017 se všemi přílohami a bylo jí vyhověno (závazné stanovisko správního orgánu prvního stupně ze dne 15. 1. 2018, č. j. MMB/0491410/2017/P/zs, sp. zn. OPP/MMB/0491410/2017). Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že citované závazné stanovisko ze dne 15. 1. 2018 je stále účinné a žalobkyně požaduje vydání totožného stanoviska. Soud ve správním spise srovnal obě žádosti o vydání závazného stanoviska a zjistil, že se liší pouze formulací „včetně boční zdi“ a „+ bč. zeď“. Závazné stanovisko z roku 2018 odpovídalo dokumentaci návrhu na vydání dodatečného stavebního povolení a stavba byla realizována již v roce 2017.
17. Z pohledu správního orgánu (a konečně i soudu) se jedná o žádost shodného znění, o které již bylo jednou rozhodnuto. Za této procesní situace správní orgán prvního stupně postupoval tak, že zastavil řízení o žádosti žalobkyně o vydání závazného stanoviska dle § 11 odst. 3 zákona o státní památkové péči pro zjevnou právní nepřipustnost, neboť se jednalo o věc již jednou rozhodnutou, podle § 66 správního řádu. Tento postup byl nicméně z pohledu Nejvyššího správního soudu chybný.
18. V případě, že správní orgán prvního stupně považoval žádost za zjevně právně nepřipustnou a měl za to, že jí proto nelze vyhovět, měl postupovat dle § 155 odst. 3 správního řádu.
19. Nejvyšší správní soud ve svém kasáčním rozsudku odkázal na svůj rozsudek ze dne 3. 8. 2023, č. j. 3 As 263/2021-29, ve kterém uvedl: „[10] Nicotnost je pojmem primárně doktrinárním a označuje se jím tak závažná vada úkonu správního orgánu, jenž je vydáván za jeho rozhodnutí, že jej za rozhodnutí nelze považovat a vůči svým adresátům ani vůči třetím osobám nemá od samého počátku žádné právní účinky. Tento pojem nebyl ve starém správním řádu (zákon č. 71/1967 Sb.) upraven a stanovení podrobnějších kritérií nicotnosti byla ponechána

na vývoji správní praxe a návazné judikatury. Nový správní řád pak dal tomuto pojmu zákonný rámec a zakotvil i proceduru, jak se s nicotnými rozhodnutími vypořádat.

[11] Podle § 77 odst. 1 správního řádu je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřazený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí vnitřně rozporným či právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.

[12] Jak vyplývá z výše uvedeného, důvodem nicotnosti mohou být buď těžké vady inkompetence správního orgánu, anebo rovněž těžké vady, které jsou ale vlastní pouze vydanému rozhodnutí. V projednávané věci nepřipadá v úvahu druhá zmiňovaná skupina vad, nikdo z účastníků ji ostatně ani netvrdí. Nejvyšší správní soud se proto bude v dalším zabývat pouze výkladem první věty citovaného ustanovení. Na úvod předesílá, že správní řád spojuje nicotnost rozhodnutí pouze s úplnou absencí věcné příslušnosti správního orgánu, tedy s takovou situací, kdy jeho příslušnost k vydání rozhodnutí ve věci není dána za žádných myslitelných okolností (např. pokud by finanční úřad vydal rozhodnutí o přestupku spáchaném účastníkem provozu na pozemních komunikacích, anebo pokud by matriční úřad rozhodl o rozvodu manželství). Na tom se shodují jak publikace věnované právní nauce (JUDr. Michal Mazanec; Správní soudnictví 1996), tak komentáře ke správnímu řádu (Josef Vedral; Správní řád, Komentář 2012, či Jemelka/Pondělíčková/Bohadlo; Správní řád, Komentář 2008). Tomuto názoru pak svědčí i dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu (nejvýstižněji rozsudek ze dne 27. 1. 2005, č. j. 1 Afs 1/2004 - 57, v němž je otázka absolutní a relativní věcné nepřislušnosti správního orgánu velmi podrobně rozebrána a z něhož vzešla explicitní definice, podle níž „absolutní“ věcná nepřislušnost s sebou nese pojmovou nemožnost rozhodovat o věcech jistého druhu“).

[13] K tomu je nutno dále poznamenat, že pojem pravomoci správní řád v této souvislosti, ale ani v jiných případech, nepoužívá, výjimečně na něj odkazuje pouze ve svých ustanoveních § 2 odst. 2, § 14 odst. 1 a okrajově též v § 53. Je tomu tak především proto, že pravomoc je pouze nástrojem, jehož prostřednictvím správní orgán reguluje právní vztahy v okruhu své působnosti. Primární je tak právě otázka, jaký okruh věcí je správní orgán příslušný řešit, sekundární, jaké právní nástroje k tomu má. **Doktrína však i v případě nedostatku pravomoci připouští jako jeho důsledek nicotnost rozhodnutí, a to např. za situace, kdy správní orgán v rámci své věcné příslušnosti upraví právní poměry dotčených osob rozhodnutím, ačkoliv je oprávněn v konkrétní věci činit pouze úkony podle části čtvrté správního řádu.**

20. Jelikož správní orgán prvního stupně o žádosti žalobkyně rozhodl rozhodnutím podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu namísto postup dle § 155 odst. 3 správního řádu, překročil svoji pravomoc, resp. k rozhodnutí podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu neměl správní orgán prvního stupně dostatek pravomoci.
21. S ohledem na to je jeho rozhodnutí nicotné, přičemž soudy ve správním soudnictví jsou povinny přihlížet k nicotnosti rozhodnutí správního orgánu z úřední povinnosti (§ 76 odst. 2 a § 109 odst. 4 s. ř. s.).
22. Stejně vady, které zatížily rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, logicky zatížily i rozhodnutí žalovaného. Jestliže nemohl správní orgán prvního stupně rozhodnout o žádosti žalobkyně postupem dle § 66 odst. 1 správního řádu a jestliže jeho rozhodnutí bylo nicotné, tak ani rozhodnutí o odvolání proti tomuto rozhodnutí nemůže obstát a je stejně nicotné, jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť o žádosti měly správní orgány pojednat dle § 155 správního řádu.

III. Závěr a náklady řízení

23. S ohledem na vše shora uvedené prohlásil soud jak napadené rozhodnutí, tak i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za nicotná dle § 76 odst. 2 s. ř. s. i bez návrhu. V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
24. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla v řízení plný úspěch, a proto jí náleží náhrada nákladů řízení, která sestává ze zaplacených soudních poplatků za řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti v celkové výši 8.000 Kč. Pokud jde o další náklady řízení ze soudních spisů soud seznal, že za tři poštovní zásilky v řízení před zdejším soudem a před Nejvyšším správním soudem vydala celkem 274 Kč. Celkově tedy soud přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 8.274 Kč.
25. Procesně neúspěšný žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Brno 31. ledna 2024

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu